

Για τον Τσάρλι, του οποίου το επινοητικό
μυαλό θα γράψει ιστορία

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 1

Κίνα, 1259 μ.Χ.

Η Ναταλία κράτησε την ανάσα της και περίμενε την έκρηξη. Ψηλά, από τα τείχη του φρουρίου που πυργώνονταν αποπάνω της, οι άντρες του πυροβολικού των Σονγκ είχαν μόλις εξαπολύσει άλλον έναν καταγισμό από σιδερένιες οβίδες, που έφτυναν τα *φέι γιουν πι-λι πάο* τους, τα μεταλλικά βροντερά κανόνια τους. Τα πυρωμένα βλήματα εκτινάσσονταν διαγράφοντας τόξα στον νυχτερινό ουρανό και μετά χιμούσαν προς τα κάτω, στην Ορδή του Μεγάλου Χαν.

Έκλεισε με τις παλάμες τα αφτιά της και καλύφθηκε πίσω από τους προμαχώνες που είχαν υψώσει οι μηχανικοί Τσιν. Παρόλο που οι χωμάτινες κατασκευές τραντάζονταν σε κάθε χτύπημα, εκσφενδονίζοντας χόμα στα μάτια της Ναταλίας, και ο ήχος ήταν τόσο εκκωφαντικός που θα μπορούσε να θρυμματίσει τα αφτιά της σαν πορσελάνη, τα αμυντικά έργα κρατούσαν. Μέχρι στιγμής.

Ο αέρας, ζεστός και υγρός από το σφιχταγκάλιασμα του καλοκαιριού, γέμιζε ύστερα σιωπή και πυκνό καπνό από τη μαύρη πυρίτιδα, που έτσουζε τα μάτια και τη μύτη της Ναταλίας.

Όχι, τα δικά του μάτια και τη δική του μύτη.

Τα μάτια και τη μύτη του προγόνου της, του Μπαγιάν, ενός πολεμιστή της φυλής Μπουριάτ, από τις μακρινές βόρειες στέπες. Ωστόσο το να βιώνει τις αναμνήσεις ενός άντρα ήταν λιγότερο αποπροσανατολιστική πλευρά αυτής της προσομοίωσης. Ο μογγολικός πολιτισμός του Μπαγιάν τής ήταν εντελώς ξένος και ο κατακτητικός πόλεμος των Μογγόλων σε Ασία και Ευρώπη τής προκαλούσε βαθιά δυσφορία. Κι όμως, εκείνες ακριβώς οι εισβολές είχαν εισαγάγει το DNA των Μογγόλων στο γενεαλογικό δέντρο της οικογένειάς της, που καταγόταν από το Καζακστάν. Η ιστορία των μογγολικών κατακτήσεων ήταν, κατά κάποιον τρόπο, η ιστορία των προγόνων της Ναταλίας.

Δίπλα στον Μπαγιάν, ένας νεότερος πολεμιστής έτρεμε, έχοντας τα μάτια στραμμένα ψηλά, σαν να φοβόταν πως οι χωμάτινες οχυρώσεις θα κατέρρεαν πάνω τους. Όλοι στον στρατό του Χαν είχαν δει τον όλεθρο που μπορούσαν να προκαλέσουν τα όπλα των Σονγκ, ξεσκίζοντας ανθρώπους και άλογα με σίδερο και φωτιά.

Η Ναταλία ένωσε τον Μπαγιάν να βγαίνει μπροστά στη σκηνή του μυαλού της, κι έτσι εκείνη αποσύρθηκε στις σκιές, επιτρέποντας στις αναμνήσεις του να ξετυλιχτούν.

«Ήρεμα», είπε ο Μπαγιάν στον νεότερο πολεμιστή. «Όλο αυτό είναι μονάχα για εντυπωσιασμό. Θέλουν να βεβαιωθούν πως θα θυμόμαστε την ήττα μας σήμερα στην Πύλη Ζιν Ντονγκ».

Ο νεαρός πολεμιστής έσφιξε τα χείλη και κατένευσε. «Είναι όντως εντυπωσιακό».

Από την προφορά και την όψη του φαινόταν πως ήταν ένας νεοσύλλεκτος Τανγκούτ, που δεν είχε μεγάλη πολεμική εμπειρία. Δεν ήταν Μογγόλος από τις στέπες. Δεν είχε πάρει μέρος στην εκπαιδευτική άσκηση και το μεγάλο κυνήγι, το *νεργκέ*. Ο Μπαγιάν θυμήθηκε τη δική του πρώτη εμπειρία σε αυτό, την παράταξη των πολεμιστών σε ένα εκτενές μέτωπο και το δέος

που προκαλούσαν καθώς προήλαυναν καλπάζοντας με πειθαρχία, δίχως να διασπαστούν. Έλειπα τα δύο άκρα της παράταξης τους κύρτωσαν, ώσπου έκλεισαν σχηματίζοντας έναν γιγάντιο κύκλο, που έσφιξε μεθοδικά, οδηγώντας όλα τα κοπάδια των τρομαγμένων θηραμάτων προς το κέντρο, εκεί όπου μπορούσαν να τα εξοντώσουν ανάλογα με τα κέφια του Μεγάλου Χαν. Η άσκηση είχε κρατήσει μήνες ολόκληρους και είχε προετοιμάσει τον Μπαγιάν και τις φυλές από τις στέπες για πόλεμο.

Τούτος ο νεαρός θα έπρεπε να βρει το θάρρος του, διαφορετικά θα πέθαινε είτε στα χέρια του εχθρού είτε της Ορδής λόγω δειλίας. Ο Μπαγιάν θα έλεγε στον επικεφαλής της μονάδας Αρμπάν¹ όπου ανήκε ο πολεμιστής να προσέξει ιδιαίτερα τους Τανγκούτ.

«Πώς σε λένε;» τον ρώτησε ο Μπαγιάν.

«Τσεν Λουν».

Έλειπα ο Μπαγιάν ζήτησε να μάθει το όνομα του διοικητή του, λέγοντας: «Βάστα γερά, Τσεν Λουν. Όπως ο Ογκεντέι Χαν κατέκτησε τους Τσιν, έτσι και ο Μόνγκε Χαν θα νικήσει τους Σονγκ. Θα *διαγράψουμε* αυτή την πόλη και θα σκοτώσουμε κάθε άντρα, γυναίκα και παιδί μέσα της».

Ο πολεμιστής έσκυψε το κεφάλι. «Μάλιστα, κύριε».

Έλειπα ο Μπαγιάν τον άφησε και περπατώντας κατά μήκος του οχυρώματος επιθεώρησε αρκετούς από τους δικούς του στρατιώτες, ευχαριστημένος από την παλικαρία και σκληρή στάση τους απέναντι στο πυροβολικό των Σονγκ, τη ζέση και την αρρώστια τούτου του τόπου. Στα δυτικά, πέρα από τις γραμμές άμυνας του Χαν, υψωνόταν το βουνό, κατάμαυρο μέσα στη νύχτα, με τα μακρινά φώτα της Ψαρούπολης πάνω του. Ούτε καν το Αλαμούτ, το προπύργιο των Ασασίνων στην Περσία, δεν είχε αντέξει την πολιορκία με τέτοια επιτυχία όσο τούτο εδώ το

¹ Στρατιωτική μονάδα δέκα αντρών. (ΣΤΕ)

οχυρό. Η τοποθεσία του, με τους φαρδιούς ποταμούς και τις απότομες πλαγιές στις τρεις από τις πλευρές του, του χάριζε αδιαμφισβήτητα φυσικά πλεονεκτήματα, που ενισχύονταν από τις ικανότητες των μηχανικών πολέμου των Σονγκ.

Όμως και μια άλλη σκιά υψωνόταν μπροστά από το βουνό, μια εξέδρα πάνω στον Λόφο της Σέλας, την οποία είχε διατάξει ο Χαν να ανεγείρουν οι δικοί του μηχανικοί. Ο Μπαγιάν υπέθετε πως αυτή η κατασκευή είτε θα υποβοηθούσε τελικά την επίθεση είτε θα πρόσφερε ένα καλύτερο σημείο θέασης της πόλης. Κάποιοι τη θεωρούσαν ανόητη επίδειξη περηφάνιας από την πλευρά του Μεγάλου Χαν, όμως ήταν πράγματι δείγμα περηφάνιας όταν προερχόταν από την Οργή του Θεού, από τον Αυτοκράτορα του Κόσμου;

Την καθορισμένη ώρα, ο Μπαγιάν αποσύρθηκε ανατολικά, στο στρατόπεδο του Λόφου του Λέοντα, όπου συναντήθηκε με τους άλλους εννιά διοικητές της μονάδας του, της Μινγκάν², στην γκερ του στρατηγού τους. Το εσωτερικό της μεγάλης, κυκλικής σκηνής, με την επένδυση τσόχας, ήταν ασφυκτικά γεμάτο. Αρκετοί από τους άλλους διοικητές έβηχαν και μερικοί έδειχναν ωχροί και αδύναμοι, παρόλο που έκαναν ό,τι μπορούσαν για να το κρύψουν. Ο Μπαγιάν αναρωτήθηκε πόσους πολεμιστές θα έχαναν ακόμα από τον λοιμό, πριν τελειώσει όλο αυτό.

«Έχουμε νέες διαταγές», είπε ο Στρατηγός Κόκε. «Ο Ουάνγκ Ντέκεν θα ηγηθεί μιας επίθεσης στην Πύλη Χου Γκούο. Απόψε».

«Ο Ουάνγκ Ντέκεν;» ρώτησε ένας από τους διοικητές.

«Ναι», είπε ο Κόκε.

Ο Ουάνγκ Ντέκεν ήταν ο πιο έμπιστος στρατηγός του Μεγάλου Χαν, ο υπαρχηγός του. Εδώ στην Ψαρούπολη έλεγχε τέσσερις από τις Τούμεν της Ορδής, καθεμία από τις οποίες αριθμούσε

² Στρατιωτική μονάδα χιλίων αντρών. (ΣΤΕ)

δέκα χιλιάδες πολεμιστές, τόσο στα ποτάμια όσο και στη στεριά. Το γεγονός ότι θα ηγούνταν εκείνος προσωπικά μιας επίθεσης, σήμαινε πως η επίθεση ήταν κρίσιμης σημασίας.

Ο Κόκε συνέχισε: «Μετά την ήττα μας στην Πύλη Ζιν Ντονγκ, οι Σονγκ δεν θα περιμένουν να επιτεθούμε ξανά τόσο γρήγορα και σίγουρα όχι υπό την κάλυψη του σκοταδιού. Ο Ουάνγκ Ντέκεν θέλει στο πλευρό του μονάχα τους πιο γερούς. Καθένας από εσάς γνωρίζει την υγεία και την κατάσταση των Τζαγκούν σας».

«Οι δικοί μου είναι προετοιμασμένοι». Ο Μπαγιάν σκούπισε από το μέτωπό του τον ιδρώτα που ξέφυγε κάτω από τον σκούφο και το κράνος του. «Όλοι μου οι άντρες είναι ετοιμοπόλεμοι».

Ο Κόκε έριξε ένα βλέμμα τριγύρω στη σκηνή. «Οι υπόλοιποι;»

Αρκετοί ακόμα διοικητές πρόσφεραν ολόκληρες τις μονάδες τους. Εκείνοι των οποίων οι άντρες είχαν χτυπηθεί περισσότερο από την αρρώστια πρόσφεραν μονάχα κάποιους από τις Αρμπάν τους. Ο Κόκε τούς αποδέχτηκε όλους.

«Συγκεντρώστε τους πολεμιστές σας και ελάτε σε μισή ώρα στα νότια τείχη», είπε. «Επιπλέον οδηγίες θα σας δοθούν εκεί».

Οι διοικητές διαλύθηκαν και ο Μπαγιάν πήρε βιαστικά τον δρόμο για τα καταλύματα της μονάδας του. Καθώς περπατούσε, η Ναταλία ένωσε ένα καινούριο κύμα φόβου και απόλυτη εξάντληση. Αυτή θα ήταν η πέμπτη μάχη που θα υπέμενε μέσω του προγόνου της στην προσομοίωση του Άνιμους και χρειαζόταν ένα διάλειμμα από το αίμα και τον θάνατο.

«Δεν μπορώ», είπε ωθώντας τον εαυτό της στο προσκήνιο του μυαλού του Μπαγιάν. «Βικτόρια, δεν μπορώ να το κάνω αυτό».

Πέρασε μια στιγμή, με τη μάχη να πλησιάζει.

«Βικτόρια;»

«*Είσαι εντάξει, Ναταλία;*» ρώτησε μια γυναικεία φωνή στο μυαλό της, χρωματισμένη από μια ελαφριά γαλλική προφορά.

«Όχι, δεν είμαι. Νομίζω πως χρειάζομαι ένα διάλειμμα».

«Πάντως, οι νευρολογικές ενδείξεις σου είναι σταθερές, παρόλο που οι παλμοί και η πίεσή σου είναι λίγο ανεβασμένα».

«Σοβαρά;» ήθελε να πει η Ναταλία. Τι άλλο, δηλαδή, θα μπορούσε να περιμένει κανείς από την πίεσή της λίγο πριν την έναρξη μιας μάχης σώμα με σώμα;

«Χρειάζομαι ένα διάλειμμα, δρ Μπιμπό», επανέλαβε πιο επίμονα.

«Είσαι σίγουρη; Ξέρεις πόσο δύσκολο θα είναι για εσένα».

Ο Μπαγιάν είχε μόλις φτάσει στο στρατόπεδο και η Ναταλία ένωσε τον ενθουσιασμό του για τη μάχη να φουντώνει.

«Είμαι σίγουρη», είπε.

Πέρασε μια στιγμή σιωπής. Η Ναταλία σκέφτηκε πως έκρυβε εκνευρισμό μέσα της.

«Φυσικά. Περίμενε».

Προετοιμάστηκε γι' αυτό που ήξερε πως θα συνέβαινε, όπως ακριβώς προετοιμάστηκε προηγουμένως ο Μπαγιάν για να αντιμετωπίσει τα πυρά του πυροβολικού των Σονγκ. Μονάχα που η Ναταλία ανέμενε μια διαφορετικού είδους έκρηξη.

«Τέλος προσομοίωσης σε τρία, δύο, ένα...»

Ο κόσμος γύρω της, το μογγολικό στρατόπεδο, τα αστέρια, η υγρή ζέστη στο δέρμα της, η μυρωδιά του καπνού και του αίματος, όλα ανατινάχτηκαν καταμεσής μιας νοητής πυρκαγιάς που λυσομανούσε για αρκετές αγωνιώδεις στιγμές. Όταν ο πόνος υποχώρησε, άφησε πίσω του τις στάχτες των προηγούμενων σκέψεών της, κι εκείνη είδε πως βρισκόταν πια στον άμορφο χώρο του διαδρόμου μνήμης, έναν προθάλαμο και μεταβατικό στάδιο, που σκοπό είχε να κάνει πιο εύκολη την προσαρμογή στην προσομοίωση. Η Ναταλία, από την πλευρά της, δεν μπορούσε να τη φανταστεί δυσκολότερη.

«Περίμενε λίγο. Αποσυμπιέσου».

Δεν ήταν σε θέση πραγματικά να αποσυμπιεστεί μέχρι να βγει τελείως από την προσομοίωση, όμως προσπάθησε να καθαρίσει

το μυαλό της από τις αναμνήσεις του Μπλαγιάν με το να φέρει στο προσκήνιο τις δικές της. Σκέφτηκε τους γονείς και τους παππούδες της και τη ζωή της πριν τη βρει ο Μονρό και την εμπλέξει σε όλο αυτόν τον χαμό. Η Βικτόρια την είχε εκπαιδεύσει να αγκιστρώνεται από συγκεκριμένες αναμνήσεις, όπως τον ήχο που έβγαζαν οι καμπάνες της Ορθόδοξης Ρωσικής Εκκλησίας των παππούδων της ή τη μυρωδιά της λαχανόσουπας που σιγόβραζε στη σόμπα όσο αχνίζονταν τα πικάντικα ζυμαρικά *μαντί*. Αυτές ήταν οι λεπτομέρειες που συγκροτούσαν την ύπαρξή της και τη βοηθούσαν να ξαναβρεί τον εαυτό της όταν χανόταν σε μια άλλη ζωή.

Έπειτα από μερικές στιγμές σε αυτή τη διαδικασία, πήρε μια βαθιά ανάσα για να προετοιμαστεί για τα χειρότερα και είπε: «Είμαι έτοιμη να βγω έξω».

«Πολύ καλά. Βρεγματική εξαγωγή σε τρία, δύο, ένα...»

Το μυαλό της Ναταλίας, το στομάχι της, το δέρμα της, όλο της το είναι έμοιαζε να γυρίζει το μέσα-έξω, σαν οι νευρικές απολήξεις της να έμεναν εκτεθειμένες στον αέρα. Τώρα πια δεν ούρλιαζε, όμως μούγκρισε μέχρι να περάσει η αίσθηση, κι έπειτα η Βικτόρια τράβηξε το κράνος του Άνιμους από το κεφάλι της. Η Ναταλία στεκόταν στο κέντρο ενός μεταλλικού δακτυλίου στο ύψος της μέσης ενός ανθρώπου, με τους πήχεις και τις παλάμες της δεμένα σε κάποιο είδος εξωτερικού πλαισίου, έναν πλήρως μηχανικό σκελετό που αντέγραφε και τις παραμικρές κινήσεις της. Σε αντίθεση με το μηχάνημα του Μονρό, αυτός ο τύπος Άνιμους επέτρεπε στο σώμα της Ναταλίας να κάνει όλη την γκάμα των κινήσεων στην προσομοίωση, δίχως στην πραγματικότητα να πηγαίνει πουθενά. Η Βικτόρια τη βοήθησε να αποδεσμευτεί.

«Θυμήσου να παίρνεις βαθιές ανάσες», είπε η γυναίκα, βοηθώντας τη να βγει από τον δακτύλιο.

Η Ναταλία έκανε ένα βήμα, με τα πόδια της να τρέμουν ελαφρά. Ανάλογα με το είδος των κινήσεων που είχε εκτελέσει κατά

τη διάρκεια της προσομοίωσης, τούτο το καινούριο Άνιμους μπορούσε να την αφήσει σωματικά εξαντλημένη. Κύματα ναυτίας έπνιξαν τον πόνο κι ένιωσε χολή να ανεβαίνει στον λαιμό της. «Χρειάζομαι έναν κουβά», είπε κλείνοντας τα μάτια. Όταν τα κρατούσε ανοιχτά, ένιωθε χειρότερα.

«Εδώ είναι», είπε η Βικτόρια.

Η Ναταλία στράφηκε προς τη φωνή της γιατρού και άνοιξε ελάχιστα το δεξί της μάτι, ίσα για να δει τον κουβά πίσω από τη θολούρα των μισόκλειστων βλεφάρων της. Έπειτα ξέρασε επανειλημμένα, μέχρι που το στομάχι της άδειασε, κι εκείνη έμεινε ξέπνοη.

«Εντάξει;» ρώτησε η Βικτόρια με απαλή φωνή, στρώνοντας τα μαλλιά της.

Η Ναταλία πλησίασε παραπατώντας στην κουκέτα που βρισκόταν σε μια γωνιά του δωματίου, αγκομαχώντας και νιώθοντας βαριά. «Εντάξει».

Άκουσε τον ήχο του γεμάτου κουβά καθώς τον απομάκρυνε ένας από τους τεχνικούς της Αμπστέργκο, κάτι που την έκανε να νιώσει άσχημα για εκείνον, όποιος κι αν ήταν. Μονάχα για μια στιγμή, όμως. Στο κάτω κάτω, η Ναταλία ήταν που βίωνε συνεχώς μια κόλαση.

Σκίασε τα μάτια της και δοκίμασε να τα ανοίξει μια χαράμαδα. «Πόσο ήμουν εκεί μέσα αυτή τη φορά;»

«Τρεις ώρες και έντεκα λεπτά», απάντησε η Βικτόρια και κάθισε δίπλα της.

«Μου φάνηκε περισσότερο», είπε η Ναταλία. Από την άλλη, πάντα έτσι της φαινόταν.

«Θα ήθελες να κοιμηθείς;»

Η Ναταλία άνοιξε λίγο περισσότερο τα μάτια της και στράφηκε προς τη γυναίκα. Τα αγορίστικα κομμένα μαλλιά της Βικτόρια είχαν μακρύνει λιγάκι από τότε που την είχε πρωτοδεί, μερικές εβδομάδες πριν, όταν εκείνη και οι υπόλοιποι είχαν

έρθει στην Αετοφωλιά. Ωστόσο τα μεγάλα δόντια της γιατρού και το χαμόγελο παρέμεναν ίδια.

«Έτσι νομίζω», είπε.

«Πολύ καλά. Θα μου δώσεις αργότερα την αναφορά σου».

Η Ναταλία ξεφύσησε και τεντώθηκε, ενώ η γυναίκα σηκώθηκε από την τροχήλατη καρέκλα για να διασχίσει το δωμάτιο. Πλησίασε ένα κομψό γυάλινο ντουλάπι κι έβγαλε από μέσα μια σέλ φλις κουβέρτα, με την οποία σκέπασε τη Ναταλία.

«Ξεκουράσου τώρα. Εμείς θα έχουμε τον νου μας».

Η Ναταλία κατένευσε, ή νόμισε πως κατένευσε, δεν ήταν σίγουρη, γιατί ο ύπνος την υπερνίκησε και τα μάτια της έκλεισαν πάλι.

Όταν ξύπνησε, ήταν μόνη, όμως σίγουρα κάποιος, κάπου, την παρακολουθούσε. Ανακάθισε λουσομένη από το απαλό φως του δωματίου, με το κεφάλι της να σφυροκοπά. Περίμενε πως αυτό θα κρατούσε τουλάχιστον μία μέρα, αν και στην αρχή κρατούσε περισσότερο. Και οι υπόλοιποι βίωναν τους πονοκεφάλους. Η Βικτόρια τους είχε διαβεβαιώσει όλους πως καθεμία από τις μηχανές Άνιμους είχε ρυθμιστεί και κωδικοποιηθεί σύμφωνα με τα ατομικά τους νευρομετρικά στοιχεία και πως κάποια στιγμή οι πονοκέφαλοι θα έπρεπε να σταματήσουν.

Θα έπρεπε, όχι θα σταματούσαν.

Η Ναταλία έτριψε το πίσω μέρος του κεφαλιού της, κοντά στην κορυφή, εκεί όπου ο βρεγματικός συμπίεστής είχε βομβαρδίσει τον εγκέφαλό της με κύματα ηλεκτρομαγνητικών παλμών ειδικά σχεδιασμένων για εκείνη. Αυτά τα κύματα διόλου δεν την ενοχλούσαν όσο βρισκόταν μέσα στην προσομοίωση. Το πρόβλημα ήταν όταν έμπαινε κι έβγαινε, γι' αυτόν τον λόγο περνούσε λιγότερο χρόνο μέσα στο Άνιμους από τους υπόλοιπους. Ο Σον μάλλον θα έμενε μονίμως εκεί, αν ήταν στο χέρι του, όμως

εκείνος βίωνε πράγματα που η Ναταλία δεν θα μπορούσε ποτέ.

Ένας από τους τεχνικούς είχε υπονοήσει κάποια στιγμή πως υπήρχε μια άλλη, ακόμα πιο επεμβατική παραλλαγή του Άνιμους, όμως η Αμπστερέγκο δεν θα τη χρησιμοποιούσε ποτέ σε παιδιά. Η Ναταλία χαιρόταν γι' αυτό. Οι αξονικές και μαγνητικές τομογραφίες και ο βρεγματικός συμπιεστής ήταν αρκετά επεμβατικά.

Η πόρτα του δωματίου άνοιξε με έναν συριγμό και μπήκε μέσα η Βικτόρια φορώντας τη λευκή ιατρική της ρόμπα και κρατώντας, όπως πάντα, το τάμπλετ της. Στην παρουσία της, τα φώτα του δωματίου ζωντάνεψαν πλήρως και η Ναταλία μισόκλεισε τα μάτια.

«Πώς είσαι;» τη ρώτησε η Βικτόρια.

«Καλύτερα», της απάντησε. «Όμως ακόμα νιώθω σαν κάποιος να μου έριξε μια με ένα τσεκούρι στο κεφάλι».

«Αλήθεια;» είπε η Βικτόρια σκυθρωπιάζοντας. «Αυτό θα έπρεπε να μειωθεί με τον καιρό».

Θα έπρεπε.

«Νιώθεις έτοιμη να μου δώσεις αναφορά;»

Η Ναταλία κοίταξε τριγύρω το δωμάτιο, που ήταν όλο λευκά πάνελ, γυαλί, καμπύλες και οθόνες υπολογιστών. Το περιγραμμα του δακτυλίου του Άνιμους έμοιαζε με κάτι βγαλμένο από τον βυθό της θάλασσας, σχηματισμένο και λειασμένο από χιλιάδες χρόνια κυμάτων.

Σηκώθηκε όρθια. «Ναι, είμαι έτοιμη».

«Ωραία». Η Βικτόρια άπλωσε το χέρι της, δείχνοντας προς την ανοιχτή πόρτα. «Πάμε;»

Βγήκαν από το δωμάτιο που είχε το Άνιμους και διέσχισαν έναν διάδρομο με πολλές πόρτες στη δεξιά πλευρά του, ενώ η άλλη ήταν ένας γυάλινος τοίχος ο οποίος πρόσφερε άπλετη θέα στο πυκνό πευκόδασος που περιέβαλλε την εγκατάσταση της Αετοφωλιάς. Τα δέντρα ήταν ένα κομμάτι αυτού του μέρους που η Ναταλία πραγματικά το απολάμβανε. Το μόνο που είχε

να κάνει ήταν να βγει έξω και να ανασάνει τη μυρωδιά τους, και συχνά ένωθε καλύτερα.

Η Βικτόρια την οδήγησε σε μια αίθουσα συσκέψεων. Μόλις άφησαν πίσω τους τα εργαστήρια και τα δωμάτια με τα Άνιμους, το κτίριο έγινε πιο ανοιχτό, επιτρέποντας στο χρυσό απογευματινό φως να ρέει μέσα από τη γυάλινη οροφή και τους πάμπολλους γυάλινους τοίχους και παράθυρα. Ο χώρος, σε κάποια σημεία, είχε σχεδόν πρισματική όψη, και καθένα από τα πέντε κτίρια που αποτελούσαν την Αετοφωλιά είχε κατασκευαστεί με παρόμοιο τρόπο.

Όταν μπήκαν στην αίθουσα συσκέψεων, ο Ησαΐας σηκώθηκε από την καρέκλα του για να την υποδεχτεί. Είχε ζωηρά πράσινα μάτια και τα ξανθά μαλλιά του ήταν χτενισμένα προς τα πίσω.

«Χαίρομαι που σε βλέπω, Ναταλία. Μαθαίνω πως η προσομοίωσή σου εξακολουθεί να σου προκαλεί μεγάλη αναστάτωση».

«Μπορείτε να το θέσετε κι έτσι», είπε εκείνη.

«Αντέχεις;»

«Μέχρι τώρα...»

«Παρακαλώ». Ο Ησαΐας έδειξε μία από τις καρέκλες που υπήρχαν γύρω από το τραπέζι των συσκέψεων, το οποίο έμοιαζε με φέτα κομμένη από ένα πελώριο κομμάτι οφιδιανού. «Ας μιλήσουμε».

Η Ναταλία κάθισε στην καρέκλα απέναντι από τον Ησαΐα και η Βικτόρια δίπλα της.

«Οι Μογγόλοι Χαν ήταν συχνά πολύ ανελέητοι». Ο Ησαΐας ξανακάθισε. «Ειδικά κατά τη διάρκεια της εισβολής τους στη Νότια Κίνα».

Η Ναταλία δεν ήθελε να το σκέφτεται, όμως ήταν αλήθεια πως οι Μογγόλοι εφαρμόζαν μια τακτική ψυχολογικού πολέμου και τρόμου. Πρώτα πρόσφεραν στην πόλη την ευκαιρία να σωθεί, αν οι κυβερνήτες της δήλωναν υποταγή στην υπέρτατη εξουσία του Μεγάλου Χαν και του απέδιδαν φόρο τιμής.

Στην περίπτωση που οι κυβερνήτες δέχονταν, έχοντας ακούσει τις φήμες ότι οι Μογγόλοι ήταν ανίκητοι, τότε συνήθως η πόλη γλίτωνε την αιματοχυσία. Όμως αν οι κυβερνήτες αρνούσαν, τότε η σφαγή και η καταστροφή που αναπόφευκτα επακολούθησαν, έκαναν το στομάχι της Ναταλίας να γυρίζει ανάποδα.

«Καταλαβαίνω τον λόγο για τον οποίο νιώθεις τόσο άσχημα», είπε ο Ησαΐας.

«Όλοι τον καταλαβαίνουμε», πρόσθεσε η Βικτόρια.

Ο Ησαΐας ακούμπησε τα χέρια του πάνω στο τραπέζι, πλέκοντας τα μακριά και λεπτά δάχτυλά του.

«Εύχομαι να υπήρχε κάποιος άλλος τρόπος να μάθουμε αυτό που πρέπει να μάθουμε».

Το ίδιο και η Ναταλία.

«Θέλεις να πάρεις τηλέφωνο τους γονείς σου;» ρώτησε ο Ησαΐας.

Η Ναταλία θα ήθελε να το κάνει συνέχεια, όμως συνήθως επέτρεπε στον εαυτό της μονάχα ένα τηλεφώνημα κάθε δύο ή τρεις μέρες. Κι εκείνοι την επισκέπτονταν τα περισσότερα Σαββατοκύριακα. Όμως δεν τους είτε ποτέ όλα αυτά τα πράγματα. Δεν ήθελε να τους ανησυχήσει ή να τους αγχώσει.

«Νομίζω πως είμαι εντάξει».

Η Βικτόρια ακούμπησε την παλάμη της στον πήχη της Ναταλίας.

«Μπορούμε τότε να σου κάνουμε μερικές ερωτήσεις για την προσομοίωση;»

«Φυσικά». Καλύτερα να ξεμπέρδευε μια ώρα αρχύτερα.

«Πώς τα πας με τον βρεγματικό συμπιεστή;» ρώτησε ο Ησαΐας. «Η δρ Μπιμπό μου λέει πως ακόμα έχεις οδυνηρές παρενέργειες».

Η Ναταλία κατένευσε.

«Αυτό είναι αναμενόμενο», είπε ο Ησαΐας. «Τα ηλεκτρομαγνητικά κύματα φιμώνουν προσωρινά τους βρεγματικούς λοβούς

σου, το κομμάτι του εγκεφάλου σου που έχει να κάνει με την αντίληψη του χώρου και του χρόνου. Αυτό επιτρέπει μια πιο βαθιά και γρήγορη αποδοχή της προσομοίωσης, όμως μπορεί να είναι ταυτόχρονα και πολύ αποπροσανατολιστικό για εσένα».

Κάθε φορά τής έδινε την ίδια εξήγηση, λέξη προς λέξη, σαν να μην είχαν ξανακάνει αυτή την κουβέντα.

«Οι πονοκέφαλοι δεν είναι πια τόσο έντονοι», είπε η Ναταλία, ελπίζοντας να προχωρήσουν παρακάτω.

«Χαίρομαι που το ακούω». Ο Ησαΐας έγερσε ελάχιστα το κεφάλι προς τα αριστερά. «Μήπως το είδες καθόλου;»

«Όχι».

«Είσαι σίγουρη;»

Δεν της άρεσε καθόλου που εκείνος μονίμως αμφέβαλλε για την αλήθεια των λόγων της.

«Νομίζω πως θα αναγνώριζα ένα στιλέτο που έχει τη δύναμη να καταστρέφει τον κόσμο».

«Ίσως και να το αναγνώριζες», είπε ο Ησαΐας, «ίσως και όχι».

Η Ναταλία ήξερε πως ο άντρας απέναντί της ανυπομονούσε, όπως και η ίδια άλλωστε. Το Κομμάτι της Εδέμ ήταν ο λόγος για τον οποίο εκείνη βρισκόταν εδώ. Ήταν ο λόγος για τον οποίο βρίσκονταν όλοι τους εδώ, στην Αετοφωλιά, εκτός από τον Όουεν και τον Χαβιέ, που γύρευε πού ήταν. Το αρχαίο αντικείμενο έπρεπε να βρεθεί. Όμως η Ναταλία ακόμα δεν ήταν σίγουρη για το ποιος έπρεπε να το βρει πρώτος.

«Ξέρουμε πως ο Μπαγιάν ήρθε σε επαφή μαζί του κάποια στιγμή στη ζωή του», είπε η Βικτόρια. «Είναι μονάχα θέμα χρόνου».

«Και αν ήρθε σε επαφή μαζί του στα γεράματά του;» ρώτησε η Ναταλία. «Ίσως έχω ακόμα πολύ δρόμο».

«Αν είχαμε τον πυρήνα του Άνιμους του Μονρό, με όλα τα αποτελέσματα της έρευνάς του, θα μπορούσαμε να κάνουμε μια πιο στοχευμένη προσέγγιση». Τα μάτια του Ησαΐα φάνηκαν να

αστράφτουν και τα σαγόνια του σφίχτηκαν. «Ωστόσο, δυστυχώς, ακόμα δεν γνωρίζουμε πού είναι, οπότε, προς το παρόν, θα πρέπει να ακολουθήσεις τη ζωή του Μπαγιάν μέρα τη μέρα».

«Μάχη τη μάχη», είτε η Ναταλία.

Ο Ησαΐας και η Βικτόρια δεν είχαν αναφερθεί καθόλου τελευταία στο «περιστατικό ανάληψης», όπως το αποκαλούσαν. Ήξεραν πως ο Μονρό είχε βρει κάτι μοναδικό στο DNA όλων τους. Αλλά δεν ήξεραν τι ακριβώς ήταν.

«Ποια είναι η κατάσταση αυτή τη στιγμή στην προσομοίωση;» ρώτησε ο Ησαΐας.

Η Ναταλία τον πληροφόρησε για την επίθεση στο βουνό και την ήττα της Ορδής των Μογγόλων. «Όλοι είναι άρρωστοι», είπε. «Χολέρα, ελονοσία, ή κάτι τέτοιο».

Η Βικτόρια σάρωσε και χτύπησε απαλά την οθόνη του τάμπλετ της.

«Κάποιες πηγές υποστηρίζουν πως ο Μόνγκε Χαν πέθανε από μεταδοτική ασθένεια κατά τη διάρκεια της πολιορκίας».

«Δεν έχει πεθάνει ακόμα», παρατήρησε η Ναταλία.

Ο Ησαΐας είχε αρχίσει να χτυπά ρυθμικά τα δάχτυλά του στο τραπέζι από οπιδιανό και ακουγόταν ο ήχος των νυχιών του. «Μπορείς να ξαναμπείς απόψε;»

Η Ναταλία σκέφτηκε για λίγο πριν απαντήσει, τρίβοντας τους κροτάφους της. «Όχι. Δεν αντέχω άλλο για σήμερα».

Ο Ησαΐας κοίταξε τη Βικτόρια έντονα και η Βικτόρια του ανταπέδωσε το βλέμμα για μια στιγμή, πριν κουνήσει το κεφάλι της, σαν η Ναταλία να μην ήταν παρούσα. Όμως δεν είχε σημασία. Δεν μπορούσαν να την αναγκάσουν και δεν υπήρχε περίπτωση να δεχτεί να επιστρέψει αμέσως μέσα.

Ο Ησαΐας χτύπησε μία φορά το τραπέζι με τις κλειδώσεις των δαχτύλων του. «Πολύ καλά». Σηκώθηκε όρθιος. «Ξεκουράσου απόψε, και αύριο...»

«Αύριο θα πάω στον πόλεμο», είπε η Ναταλία.